

Proloog

Ik ben Molly, negenentwintig jaar, en ik woon in Zweden. Ik ben zes jaar geleden uit Nederland vertrokken met mijn grote liefde Ritchy, die achteraf toch niet dé liefde van mijn leven bleek. Of beter gezegd: ik niet die van hem, aangezien hij vier maanden geleden iets met een ander begon. Met een Zweedse nog wel. Een cliché dus. Ik haat clichés.

Ik had het huis -waar we ons knusse nest hadden gebouwd- kunnen opeisen, maar koos voor een gezellige timmerstuga, een huis gebouwd van houten balken, in een gehucht van dertien huizen, dicht bij de bossen en met een wei achter het huis.

De wei is niet van mij, maar ik mag hem van mijn burens gebruiken.

Ik heb namelijk plaats nodig voor Fientje, mijn shetlander.

En voor Moesje en Typje. Moesje en Typje hebben natuurlijk ook plaats nodig. En bossen. Ze hebben absoluut bossen nodig.

Moesje is overigens een bastaardhondje met stippen en wat Typje precies voor hond is, weet niemand. Zelfs zijn vorige eigenaar niet.

Toen ik ernaar vroeg, zei hij: 'Han är typ ...' Aha, dacht ik. Hij heet Typ. Ik begreep pas later dat de beste man nog niet was uitgesproken en dat 'typ' hier 'soort van ...' betekent. Maar toen was het al te laat en luisterde de hond -zwart stekelvarkenhaar, wiporen en witte voeten- naar de naam Typje. Als hij tenminste luistert -wat meestal niet het geval is-.

Kimmy verhuisde ook mee. Kimmy is een zwart-witte kat en Ritchy moet niets van katten hebben. Als hij wél gek op Kimmy was geweest, had ik haar natuurlijk evengoed meegenomen.

Misschien had ik haar dan juist meegenomen. Hij had tenslotte zijn Zweedse vriendin al.

Omdat ik serieus met Fientje wil trainen, een ongelooflijke band met haar wil opbouwen, dressuur aan de lange teugel met haar wil doen en haar misschien zelfs voor de wagen wil laten lopen, heb ik besloten een dagboek bij te houden, waarin ik de training -en al mijn vorderingen- vastleg.

En natuurlijk nog wat andere dingen.

Bij een dieetdagboek leg je tenslotte ook je gevoelens bloot. Noodzaak, beweren de goeroes. Waarom zou dat bij een trainingsdagboek anders zijn?

Vrijdag 20 mei

Vandaag is de eerste dag van de rest van mijn leven. Over clichés gesproken ...

Vandaag is in ieder geval de eerste dag van mijn dagboek. Dat is iets wat ik zeker weet. En zekerheid is goed.

Niet dat het slecht met mij gaat ... Integendeel.

Het gaat goed.

Ik ben een alleenstaande jonge vrouw met een leuke baan, een aardig huis in een ver land -Zweden dus-, twee honden, een kat en een pony met de naam Fien. Ik kan doen waar ik zin in heb.

Ik hoef met niemand rekening te houden en mijn ex, Ritchy, ben ik allang vergeten.

Het is vandaag ongeveer vier maanden, twaalf dagen en vijf ... nee, vijfenhalf uur geleden dat hij een eind maakte aan onze relatie. Hij zei dat ik niet goed wijs was.

Maar Ritchy zei zoveel.

Er is niets mis met mij. Ik ben een sterke, alleenstaande vrouw. Als ik dat vaak genoeg herhaal, geloof ik het uiteindelijk zelf. Dat zei Gaby tenminste.

Gaby is mijn Nederlandse vriendin, die helaas nog in het waterlandje woont.

We kletsen nog steeds heel wat af via telefoon en internet. En ze geeft nog steeds -gevraagd en ongevraagd- advies.

Het is vandaag prachtig weer. Bijna windstil en zonnig. Ik heb vanmorgen een uur met Moes en Typje over hobbelige bospaadjes gewandeld en met gevaar voor eigen leven stukken gerooid bos overwonnen op de plekken waar ooit paden waren, maar waar zware bosmachines een chaos van diepe sporen, bloot-ge-

woelde boomwortels en slordig rondgestrooide takken achterlieten. Ik probeerde ervan te genieten. Maar mijn hoofd werkt niet altijd mee. Hele verhalen spelen zich af in de grijze cellen van mijn onbewustzijn, of hoe dat ook mag heten. Ik voer gesprekken, beleef spannende zaken en maak ruzie. Er gebeurt veel in mijn hoofd. Maar ik vergeet weleens dat...